

mona kasten

cítit znovu

román

cítit znovu

Copyright © by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Kellnerová, 2020

Cover © ZERO Werbeagentur GmbH, 2020

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-7642-814-0 (pdf)

mona kasten

cítit znovu

román

Pro všechny, kteří jsou jen trochu pokřivení.
Pro všechny, kteří v každém dni spatřují novou šanci.
Pro všechny, kteří nejsou tím, co se o nich říká.

CÍTIT ZNOVU – SEZNAM PÍSNÍ

BANKS

Lovesick

BANKS

Fuck With Myself

BANKS

Better

SLEEPING AT LAST

Neptune

1ST VOWS

Sweeter Bitter

GERSEY

There Are Things That You And I Can Never Be

BON IVER

10dEAThBREasT

BEN HOWARD

The Fear

DEATH CAB FOR CUTIE

A Lack Of Color

SUM41

With Me

YELLOWCARD
The Hurt Is Gone

YELLOWCARD
Believe

HAYDEN CALNIN
Not Good For Me

HAYDEN CALNIN
Ultra-Beast

BAND OF HORSES
The Funeral

BLACKBEAR
Idfc

BULLET FOR MY VALENTINE
Worthless

FLUME, FEAT. KAI
Never Be Like You

DEMI LOVATO
Body Say

VANCOUVER SLEEP CLINIC
Someone To Stay

kapitola 1

Co tu k čertu vůbec dělám?

Tuhle otázku jsem si dnes večer nepoložila poprvé. Vlastně to bylo jako vždycky: byla jsem obklopená spoustou lidí, a přesto si připadala úplně sama. Ten pocit pro mě nebyl nový. Přesně vzato to byl můj setrvalý stav. Ale tady, v tomhle klubu, v přítomnosti samých čerstvě zamilovaných pářečků, které od sebe ani na sekundu nemohly odtrhnout pohled, se mi to jevilo prostě obzvlášť nesnesitelné.

Nebo jinak řečeno: musela jsem se ovládat, abych nepoblila stůl.

Že jsem se dvěma chlápky z naší úhledné skupiny před nějakým časem sama něco měla, to zrovna nevylepšovalo. Navíc obě ty aférky skončily pro mě dost ponižujícím způsobem. Ethan mě tenkrát, aniž by hnul brvou, odkopl kvůli „lásce svého života“ – Monice – a ani Kaden už mě nepoctil druhým

pohledem od okamžiku, kdy se mu na prahu zjevila Allie. To už teď byl rok.

Že bych v sobě měla něco, co zahání chlapy na úprk a způsobí, že se při nejbližší možné příležitosti vrhnou do stálého vztahu?

A i kdyby. Není to přece, jako bych měla o něco vážného zájem.

Odvrátila jsem pohled od cukrujících pářečků kolem a bloumala jím místo toho po tanečním parketu. Tam jsem objevila toho zrzavého hopsíka, který byl důvodem mé přítomnosti v téhle putyce. Jedno nakladatelství nedávno uzavřelo s Dawn smlouvu na jednu z jejích knih, a proto nás sem se-zvala na oslavu. A protože Dawn nebyla jen mou spolubydlící, nýbrž taky jedinou skutečnou kamarádkou, přišla jsem s ní. Neboť i když jsem jí to otevřeně dávala najevo jen zřídka: její přátelství pro mě bylo důležité.

Po mé pravici zazněl vlhký zvuk a já se vynasnažila neprotáhnout obličej odporem. Ať jsem měla Dawn ráda jakkoli: přihlížet a naslouchat Kadenovi a Allie při vzájemném prozkoumávání mandlí bylo prostě přes čáru. Nutně jsem potřebovala další drink, jestli jsem chtěla večer přežít.

„Jdu k baru. Chceš taky ještě něco?“ zeptala jsem se toho kluka, který seděl vedle mě. Pitomě jsem zapomněla jeho jméno, ačkoli nás Dawn určitě už stokrát představila. Bylo to cosi na I. Ian, Idris, Illias... Se jmény se potýkám odjakživa. Proto si pro většinu lidí vymýšlím přezdívky, když je potkám poprvé. Jeho byla „Mimón“.

Působil tu naprosto nepatřičně. Jednak na sobě měl džínovou košili s motýlkem. Vážně, měl *motýlka*. Byl bílý s modrými

puntíky a já na něj ne poprvé tohoto večera zazírala o trochu déle, než jsem pohledem sklouzla po zbytku jeho osoby. Kudrny, o kterých jsem nedokázala říct, zda jsou světle hnědé či tmavě blond, si natužil gelem nebo sprejem na vlasy, aby mu nepadaly do čela. Ten vyfintěný vzhled završil polokruhovými obroučkami brýlí z hnědého plastu.

Na Hillhouse byl oblečený až moc nóbl a já jen tak tak dokázala odolat nutkání pocuchat mu trochu jeho uspořádaná pírká.

Mimoň můj kritický pohled opětoval. I jeho oči měly nedefinovatelnou barvu. Cosi mezi hnědou a zelenou, orámované tmavými řasami.

„Takže?“ dožadovala jsem se.

„Co?“ zeptal se a tváře mu lehce zčervenaly.

Roztomilé.

„Jestli chceš drink,“ zopakovala jsem pomalu.

Ztěžka polkl. Působil skoro, jako by ze mě měl strach. Upřímně řečeno mě to neudivilo. Celá jsem byla jedno velké varování: od černých linek, které jsem si na oči nanesla příliš velkoryse, přes tričko, jehož průstříhy měly tvar obří umrlčí hlavy, až po vysoké boty, kterými bych mohla rozkopávat těžké železné dveře. Nemohla jsem mu mít za zlé, že je zprvu opatrný a drží si ode mě zdravý odstup.

Ale protože on a já jsme byli jediní, kdo nevisel jazykem v puse někoho jiného, nezbyvalo nám holt nic jiného než se zabavit spolu. Aspoň pro tento jeden večer.

„Díky. Ještě mám,“ řekl s jistým zpožděním a zvedl sklenici s červeným koktejlovým paraplíčkem.

„Jseš si jistý, že je to tvoje sklenice?“

Střelil pohledem ke sklence ve své ruce a trhl sebou. Tváře mu ještě víc potemněly a nabraly docela přesnou barvu toho paraplíčka. „Sakra.“

Vstala jsem a kývla k baru. „Jdeš? Nebo chceš radši dál koukat na ostatní? Já teda jako problém s čumily nemám. Jen mě to tak nějak nenakopává, jak bych dneska potřebovala.“

„Jak vtipné, Sawyer,“ přihlásila se o slovo Monica, okamžitě však ztuhla, když jsem po ní hodila pohledem mlč-nebo-umři.

Jestli jsem něco ovládala na lusknutí prstů, tak tenhle pohled, kterého si užili především lidé, o kterých jsem věděla, že o mně rádi a hodně mluví za mými zády. Nebo kteří mi sebrali jednoho z těch mála chlapů, kteří mi kdy byt' jen vzdáleně přišli zajímaví.

Opravdu jsem nutně potřebovala drink. Nebo tři. Naštěstí se zvedl i Mimoň. Sáhla jsem po jeho ruce, aniž bych Moniku a ostatní poctila dalším pohledem. Prsty měl úplně studené, ale nebudu riskovat, že se mi cestou přes parket ztratí, protože je moc zdvořilý, aby použil lokty.

U baru jsem se naklonila přes pult a usmála se na Chase. Dělal v Hillhousu barmana a při našem posledním setkání jsme skončili nazí v jeho bytě.

„Už dlouho jsem tě neviděl, zlato,“ řekl na uvítanou a věnoval mi lenivý poloúsměv. „Čím mohu posloužit?“

Opřel se oběma rukama po stranách mých rukou a naklonil se ke mně. Byl to přesně můj typ: temná aura, tetování, rozcuchané tmavé vlasy a hranatý obličej, který byl orámovaný strništěm. Přesně jsem si vzpomínala, jak byl cítit na vnitřních stranách mých stehen. Velká škoda, že teď už má přítelkyni.

„Ráda bych si dala bourbon. A pro mého přítele tady...“ Podívala jsem se na Mimoně.

„Pivo,“ řekl rychle, aniž by se mně nebo Chaseovi podíval do očí. Červené fleky se mu mezitím rozlezy na krk a mizely pod těsným límcem jeho košile.

„Pivo,“ zopakovala jsem.

Chase se chvilku díval z jednoho na druhého, jedno obočí povytažené. Vypadal, jako by chtěl něco říct, pak však jen přikývl.

Se slovy „To je na účet podniku“ postavil naše drinky o chvíli později na pult.

„Prima. Díky.“

Sáhla jsem po své sklenici a zkroušeně se podívala na Mimoně. „Jsem vážně děsná, pokud jde o jména,“ začala jsem. „Jak že se to jmenuješ?“

Poprvé toho večera se mu v obličeji objevil náznak úsměvu. „Grant. Isaac Grant.“

Ten chlap se ve vši vážnosti představil příjmením. Jako by byl u pohovoru. Nebo James Bond.

„Dixonová. Sawyer Dixonová,“ napodobila jsem ho a pozvedla sklenici. „Na hezký večer, Grante, Isaacu Grante.“

Zavrtěl hlavou a přitukl si se mnou.

„Takže, Grante, Isaacu Grante, co tu děláš?“ Opřela jsem se zády o bar, abych mohla přehlédnout parket. Naše skupina odsud byla stěží rozeznat, jen tu a tam jsem v pestrých světlech viděla zazářit Dawniny vlasy.

„Totéž co ty, hádám.“

Uskávala jsem bourbon. „Jsi Dawnin dobrý kamarád?“

Pokrčil rameny, jako by nevěděl přesně, co na to má odpovédět.

„Na každý pád nejsi nijak velký přítel potlachu, co?“ zeptala jsem se.

Opět ten náznak úsměvu. Škoda. Byl by vlastně docela přítelivý – nebýt té tyče, která mu trčí ze zadku.

„A ty jsi velice přímočará,“ opáčil tak tiše, až byl jeho hlas skoro pohlcen dunícími basy.

„Prokletí, či požehnání. To je otázka úhlu pohledu, Grante, Isaacu Grante.“

Zaúpěl. „Budeš mi teď takhle říkat pořád?“

Obrátila jsem se k němu a opřela se o bar bokem. „A co čekáš, když se tak lidem představuješ? Vlastně jsem dokonce trošku zklamaná, že jsi mi rovnou taky neřekl své druhé křestní jméno.“

V očích mu pobaveně zajiskřilo. V přítmí baru bylo ještě těžší rozeznat jejich přesnou barvu. Předklonila jsem se trochu víc a zjistila, že voní právě tak, jak vypadá: vyfintěně, čistě a akurátně. Jistě používá nějakou drahou vodu po holení.

Překvapilo mě, že se mi líbí.

„Prozradíš mi ho?“ zašeptala jsem.

Rozevřel oči dokořán. Byla legrace vyvádět ho z míry, zjistila jsem.

„Jen když slíbíš, že se nebudeš smát,“ řekl.

Zvedla jsem dva zkřížené prsty. „Nikdy.“

Isaac se zhluboka nadechl. „Theodore.“

Uznale jsem přikývla. „Isaac Theodore Grant. Líbí se mi. Má v sobě něco vznešeného.“

Skepticky pozvedl obočí. „Myslíš?“

Přikývla jsem a ještě si lokla whisky.

Vyrazil ze sebe bezdeché zasmání. „Až to povím dědečkovi, zaraduje se,“ řekl. „Pojmenovali mě po něm.“

Bylo milé vidět, jak se Isaac taky trochu uvolňuje. Poprvé jsem ho potkala, když se Dawn zhroutila po jednom referátu – protože si vzala prášky na uklidnění, které jsem jí předtím podstrčila já. Tehdy působil, že se každým okamžikem rozčilením pozvrací.

„Ty máš druhé jméno?“ zeptal se po chvíli.

Trhla jsem sebou. Ruka mi bezděčně vystřelila k medailonku, který mi spočíval na kůži pod límcem trička. Pevně jsem na něj přitiskla dlaň a chvíli mi trvalo, než jsem zas mohla pokračovat v našem bezvýznamném tlachání.

Nakonec jsem řekla, příliš pozdě a s příliš širokým úsměvem: „Isaacu Theodore! Nemůžu uvěřit, že se děvčete na něco takového ptáš už při prvním setkání. To si pěkně prosím vyprošuju.“

Isaacův pohled putoval k ruce na mé hrudi. Nakrčil čelo.

„Že jsem tě odvedla, to má ostatně svůj důvod,“ prohlásila jsem rychle, abych změnila téma.

„Ten by byl?“ zeptal se.

Kdo se proklatě dokáže s láhví piva v ruce vyjadřovat takhle vybraně?

„Jsme na téhle párty jediní, kdo nemá mozek zamlžený láskou. To znamená, že musíme být silní a držet při sobě, Isaacu Theodore. Ať se děje, co se děje.“

Když se usmál, objevilo se mu kolem očí plno vráseček od smíchu. „Jasně.“

Ještě jednou jsem nastavila sklenici. Když o ni Źukl svou láhvi, měla jsem naději, že ten večer přece jen nebude snad tak zlý, jak jsem očekávala.

O půldruhé hodiny a další tři drinky později jsme s Isaacem v potlachu sice ještě nijak zvlášť doopravdy nepokročili, jednu společnou věc jsme ale našli: milovali jsme sledování lidí, především když na tanečním parketu prováděli podivné pářící rituály.

„Já bych se takto pohybovat nikdy nedokázal,“ zamumlal Isaac a naklopil hlavu. Sledovala jsem jeho pohled a objevila týpka, který docela drsně mrskal pánví.

„Mohla bych tě to naučit.“

Podíval se na mě s povytaženým obočím. „Neříkala jsi předtím, že netančíš?“

„Netančím na takhle příšernou muziku. Ale umím se hýbat. Jestli chceš, příležitostně ti to v soukromí ukážu,“ řekla jsem s úsměvem.

Tváře mu opět zrůžověly. Teď už jsem ho dokázala přimět zčervenat pětkrát. Desítku jsem v průběhu večera chtěla ještě bezpodmínečně pokořit.

„Mám dojem, že všichni ti lidé...“ pokývl k parketu, „... netančí proto, že by je to bavilo, nýbrž jen proto, že...“ Sám se zarazil a pevně stiskl rty.

„Protože chtějí někoho sbalit?“ vypomohla jsem mu. „To je pravda. Hillhouse není nic jiného než seznamka pro zoufale nadřžené studenty. Každý, kdo si tady uvnitř nikoho nenajde, to může rovnou úplně zabalit.“

Zrovna si přiložil k puse láhev a zakuckal se. Tak prudce, že mu to zas vyšlo nosem. Chvatně jsem mu podala pár ubrousků.

Vypadal tak legračně, že jsem se musela nahlas zasmát, což vzbudilo pozornost několika holek, které seděly stranou u baru a teď na nás s Isaacem zazíraly. Když jsem demon-

strativně zazírala zpátky a zvedla jedno obočí, daly hlavy dohromady a šuškalý si. O chvílku později se nepřeslechnutelně zahihňaly.

Protočila jsem oči a obrátila se zas k Isaacovi. Ten rezignovaně zíral do své láhve piva.

„Co je?“ zeptala jsem se.

Odmávl to. „Nic.“

„Kvůli tamtěm? Nic si z toho nedělej. Jsem na to zvyklá,“ prohlásila jsem rychle. Poslední, co jsem chtěla, byl soucit, a už vůbec ne od někoho, jako je Isaac.

Překvapeně se koukal z holek na mě a zase na ně. Potom se mu v obličejí rozbřesko poznání. „Nemyslí tebe, Sawyer.“

„Cože?“ zeptala jsem se popleteně.

Dopil pivo a odložil láhev na pult. Pohled měl pevně upřený na tmavé dřevo. „Chodím s nimi na jeden seminář. Nejsou... nijak zvlášť milé.“

„Co znamená ‚nijak zvlášť milé‘?“ dotírala jsem. Nelíbilo se mi, jak najednou vypadá: jako by se styděl.

„Je to pitomost,“ zamumlal vyhýbavě. „Prostě na to zapomeň.“

„Řekni mi, co znamená ‚nijak zvlášť milé‘, Isaacu Theodore,“ vyzvala jsem ho, tentokrát důrazněji.

„Fajn, fajn.“ Odevzdaně zvedl ruce a hodil posledním prchavým pohledem po těch holkách. „Není to nic velkého. Od chvíle, kdy před třemi týdny začal nový semestr, si na mě tyhle nějak... zasedly.“

„Co to znamená?“

Opět zrudnul, ale tentokrát jsem se z toho nedokázala radovat.

„Ále, vysmívají se mému stylu oblékání... a dalším blbostem.“

„Dalším blbostem,“ zopakovala jsem pomalu.

Isaac si rozpačitě promnul zátylek. „Dobírají si mne, že jsem... údajně ještě panic.“

„A jsi?“ zeptala jsem se.

Pevně se mi zadíval do očí a zavrtěl hlavou.

Aha.

„Tak jim to přece řekni.“

„To ničemu nepomůže. Věří, čemu věřit chtějí. Minulý týden jsem slyšel, jak se sázejí, kdo...“

„Kdo...?“

Odkáslal si. „Kdo mi to prvně...“

„Kdo ti to prvně udělá?“ zeptala jsem se dopáleně.

Stručně přikývl.

„Jak to víš?“

„Sedávají přímo za mnou. Je těžké neslyšet každé slovo, které pronesou.“

Vzplál ve mně vztek a chvíli mi trvalo, než jsem zas mohla promluvit. „To je to nejnechutnější, co jsem za dlouhou dobu slyšela. A já slýchám hodně nechutností. Teda, i kdyby to byla pravda – do toho přece nikomu nic není. Co je to napadá, sázet se o takovou pitomou kravinu?“

Isaacovy rty se lehce rozevřely a on se na mě podíval, jako by mě teprve teď poprvé skutečně vnímal.

„Řekl jsi jim, že jsou podle tebe ubohé a odpudivé a mají s tím přestat?“ zeptala jsem se.

Zavrtěl hlavou. „Je mi jedno, co si myslí.“

„Já ale myslím, že to není v pořádku,“ prohlásila jsem a vrhla po holkách svým smrtícím pohledem. Bohužel na ně neměl požadovaný efekt. Naopak, jen se rozvihňaly ještě hlasitěji.

Propnula jsem se v zádech a nakročila od baru k nim, vtom mě Isaac popadl za loket a stáhl mě zpátky k sobě k pultu. Byl o dobrý kus vyšší než já a musela jsem zaklonit hlavu, abych se mu mohla podívat do obličeje.

„Vážně to není důležité. A nic si z toho nedělám.“ Konejšivě se usmál a můj vztek kupodivu okamžitě trochu polevil.

„Přesto si myslím, že je to na pytel.“

Naklonil hlavu a důkladně si mě prohlížel. „Proč?“

Podívala jsem se mu přes rameno na ty holky. Pořád ještě se nepřestávaly smát.

K čertu s nimi.

Pomalu jsem se otočila zpátky k Isaacovi a položila mu dlaně na prsa.

Ucítila jsem, jak se mu zadrhl dech.

„Protože myslím, že jsi těžce v pohodě, Grante, Isaacu Theodore Grante.“

Pak jsem si stoupla na špičky a políbila ho.

kapitola 2

Když se moje ústa dotkla jeho, Isaac tlumeně zamručel. Zachytila jsem to svými rty. Odhodlaně jsem se tělem natlačila na jeho, až zády narazil do barového pultu. Putovala jsem rukou po jeho šíji, až jsem mu ji mohla zabořit do vlasů a přitáhnout si ho k sobě pevněji.

No tak, Isaacu. Spolupracuj.

Olízla jsem mu spodní ret a on překvapeně zasupěl. Ruce mu sklouzly k mým bokům a konečně, *konečně* můj polibek opětoval. Naše jazyky se setkaly krátce, skoro ostýchavě.

Potom jsem se od něj odtrhla a trochu se zaklonila.

Barva, kterou teď nabyly jeho tváře, se mi líbila mnohem víc než ta, kterou v nich měl ještě před několika vteřinami, kdy se styděl.

Pozoroval mě zpod zpola spuštěných víček. Oči měl docela temné. A najednou si mě zas přitáhl k sobě a pevně přitiskl rty k mým.

Páni.

Isaac mi jednu ruku zasunul do týlu, prsty druhé mi roztáhl po zádech. Prohloubil polibek, jazykem se mi lačně dral do pusy. Vycházela z něj enormní energie a přecházela na mě a mně na okamžik skutečně nestačil dech. Podlomila se mi kolena.

Podlomila se mi moje zatracená kolena.

To se mi ještě nikdy nestalo.

Pevně jsem mu zaryla ruce do látky džínové košile a přitáhla si ho ještě těsněji k sobě. Teď už mezi námi nebyl ani milimetr. Sála jsem jeho jazyk a cítila, jak mi pod rukama vibruje jeho hrudník. Do žaludku a dál dolů mi vystřelila horkost, když si Isaac vtáhl můj spodní ret mezi zuby a skousl.

Svatá *prostoto*. Kdo by si byl pomyslel, že tenhle chlap umí tak líbat?

Tentokrát to byl on, kdo se stáhl. Opřel se čelem o mé a ztěžka dýchal.

Já byla bez dechu právě tak.

„Kde ses naučil takhle líbat, Isaacu Theodore?“ zamumlala jsem, ruce pořád ještě na jeho hrudníku.

Otevřel pusu, aby mi odpověděl.

„Co to tu k čertu děláte?“ ozvalo se najednou přímo za mnou a já se prudce obrátila.

Dawn stála ani ne metr od nás a ohromeně na nás zírala.

Chvíli jsem neměla ani ponětí, co bych jí měla odpovědět. Co jsme tu *dělali*? Pak jsem řekla to nejlepší, co mi zrovna přišlo na mysl: „Právě jsem Isaacovi pomáhala vylepšit si pověst.“

Za sebou jsem ucítila, jak Isaac strnul.

Dawn měla kaštanově rudé vlasy rozčuchané a odfoukla si z čela propocenou ofinu. Skepticky se koukala z jednoho na druhého. „Půjdete zpátky k našemu stolu?“

Přikývla jsem a dovolila, aby se do mě zavěsila. Když jsem se po pár metrech obrátila na Isaaca, zíral na podlahu.

Holky na druhém konci baru se přestaly smát.

Pondělní ráno začalo jako každý týden tím, že jsem si před prvním seminářem došla pro velké smoothie a procházela se s ním po kampusu. Woodhill byl skvělý. Ačkoli jsem byla třetáčka a kampus teď byl mým domovem už dva roky, pozorovala jsem ty pěkné budovy z pálených cihel s vysokými klenutými branami a sochy vlivných osobností pokaždé tak, jako bych tu byla první den. Vždycky se tu dalo objevit něco nového.

Například jsem si ještě nikdy nevšimla toho vzorce na zdi z pálených cihel přímo vedle budovy astronomie. Odložila jsem si smoothie na lavičku, vytáhla z brašny svou zrcadlovku a přidřepla si. Skrze čočku jsem pozorovala vzorování v kameni. Pravděpodobně tam do omítky pronikl déšť a vlhkost se rozšířila a zbarvila ji tak, že to vypadalo, jako by se ke slunci natahovala něčí tvář.

Světlo, které na zeď dopadalo, bylo přesně to pravé. S pohledem pořád ještě upřeným do čočky jsem pomalu ukročila nazad a otáčela kolečkem hodnoty ISO. Ručně jsem zaostříla.

Stiskla jsem spoušť. Jako vždycky mi tiché cvaknutí foťáku vyslalo vzrušené zašimrání do žaludeční krajiny a naskočila mi husí kůže. Fotografie mi byla vším. Neexistovalo nic, co by pro mě znamenalo víc, nic, co by mě byť i jen vzdáleně činilo

tak šťastnou jako okamžik, kdy jsem věděla, že jsem nafotila dokonalý snímek.

Po chvíli jsem foťák zase sbalila, sebrala smoothie a odešla do učebny. *Vizualizace společnosti a jejích ideologií* byl jedním z těch mála povinných seminářů mého studia, který se mi moc líbil a nenudil mě k smrti nekonečnou teorií. Pomocí fotografie jsme měli zobrazovat určité aspekty společnosti a zaujímat k nim stanoviska. Zadání v tomto semestru znělo: Přispět ke kritickému pochopení sociální skutečnosti. K závěrečné práci, kterou jsme museli sepsat, bohužel patřila i teoretická analýza. Bez té bych se dost dobře dokázala obejít, ale kvůli tomuto semináři jsem skousla dokonce i ji.

„Ráno,“ pronesla jsem do místnosti a dostalo se mi ojedinelého zamumlání nazpět.

Šla jsem ke svému obvyklému místu v první řadě, svalila se na židli a vytáhla z brašny laptop. Na něj tehdy padly veškeré mé úspory a vedle foťáku, který Dawn láskyplně pokřtila jménem Frank, byl mým nejdražším majetkem.

Zřídka jsem vydávala hodně peněz. Protože jsem jedla skoro výhradně v menze, nepotřebovala jsem na jídlo moc a oblečení jsem si kupovala většinou z druhé ruky a sešila a sestříhala si ho tak, aby se mi líbilo. Tričko od Van Halena, které jsem na sobě měla dnes, jsem si například koupila za tři dolary v jednom charitativním obchodě v Portlandu. Bylo až moc velké, ale já si na pravé straně uvázala na lemu uzel, aby bylo vidět, že pod ním mám džínové šortky.

„Jsme v plném počtu? Tak já tedy začnu,“ pronesla má profesorka, Robyn Howardová, a mumlání v místnosti postupně odeznělo. Otevřela svou prezentaci, kterou promítala

z projektoru na zeď, a začala kolem sebe metat pojmy jako specifika místa, bytostnost a modifikace. Měla jsem Robyn moc ráda v neposlední řadě proto, že byla mladá, měla modré vlasy a – na rozdíl od mnohých jiných profesorů – po mně ještě ani jedinkrát nehodila pohledem co-ta-tady-vlastně-chce. Její přednášky jsem přesto zvládla sledovat jen na půl ucha. Nenáviděla jsem teorii.

Místo toho jsem si pustila program na úpravu fotek a otevřela svůj nejnovější projekt – sérii snímků, která nesla název „Ráno poté“. V posledních pěti měsících jsem po každé své noční jednorázovce fotila. Samozřejmě ne muže, se kterými jsem se vyspala. To by bylo nevkusné a ne můj styl. Místo toho jsem fotografovala kousky oblečení, které byly rozházené po podlaze, a pokoušela se je zvláště nainscenovat. Zachycovala jsem paprsky světla, které po ránu svítily skrze závěsy, celou věčnost jsem dřepěla na podlaze, abych stiskla spoušť přesně v tom správném okamžiku. Ty obrázky byly estetické, elegantní a sexy a každý, kdo je viděl, si do nich mohl promítnout, co chtěl. A tohle jsem na umění tak milovala. Nebylo tu žádné správně ani špatně, žádná černá nebo bílá. Všechno bylo přijatelné a všechno mělo své ospravedlnění.

Otevřela jsem nejnovější soubor a prohlížela si fotku. Ještě jsem ji neupravila, ale už teď jsem mohla vidět, že bude skvělá. Celá scéna se utápěla v červeném světle, a co se mi obzvláště líbilo, bylo, že snímek se nesusoustrědil na kousky oblečení, nýbrž na hodinky. Trochu jsem si obraz zvětšila, abych dokázala rozeznat ciferník, vtom se za mnou někdo sykavě nadechl.

Otočila jsem se. Nějaká blondátá holka – myslím, že se jmenovala Ashley – na mě zírala s očima dokořán.

„Děje se něco?“ zeptala jsem se.

Stiskla rty do tenké bílé čárky a beze slova sklopila pohled ke svému vlastnímu laptopu.

S nakrčeným čelem jsem se zas obrátila dopředu.

Zbytek semináře jsem strávila upravováním té fotky. Poté, co Robyn skončila s teorií, procházela řadami a komentovala průběžný stav našich prací. Když došla ke mně, sklonila se nad mým laptopem a prohlédla si nejprve fotku s těmi hodinkami a pak ještě jednou ostatní fotky, které jsem po posledním semináři na několika místech ještě upravila podle jejích rad.

„Velmi pěkné, Sawyer,“ řekla. „Líbí se mi, jak sis tady na tomhle obrázku pohrála se světlem.“

„Nejen se světlem...“ odfrkla si ta holka za mnou. Neměla jsem ponětí, co má za problém, a odolala nutkání se její poznámkou zabývat, dokud je moje profesorka v bezprostřední blízkosti. Bohudíky ji taktně ignorovala i Robyn.

„Máš už nějaký nápad na svůj závěrečný projekt?“ zeptala se místo toho.

„Nevím ještě přesně,“ řekla jsem. „Tady tohle je fajn, ale pořád ještě to pro mě není dost dobré. Portréty jsem považovala za napínavé, ale když jsme je museli dělat minulý semestr, taky mi tam něco chybělo. Měla bych ještě sérii fotek z kampusu, ale ani ta se mi jaksi nezdá...“ hledala jsem správný pojem, „... dost *významná*.“

Robyn se vřele usmála. „Ty jsi skrz naskrz perfekcionistka.“

„Jen pokud jde o fotografii.“

„Nenechávej si na rozmýšlení moc času. Máš veliký talent, ale myslí na to, že musíš napsat i závěrečnou práci. A ta bude o dost rozsáhlejší než ty dosavadní, které jsi pro mě dělala.“

„Fajn. Budu mít oči otevřené.“

Krátce přikývla, potom se obrátila k dalšímu studentovi.

Po hodině jsem si sbalila věci a nahodila si právě na rameno svůj pytlovitý batoh, vtom do mě ta holka z řady za mnou vši silou vrazila ramenem a vyřítla se kolem mě z místnosti.

Co to k čertu?

Rychlým krokem jsem ji následovala. Jako by na mě čekala, stála vedle dveří učebny, kde ji objímaly a utěšovaly dvě kamarádky. Když mě zmerčily, vrhly po mně zničující pohled.

„Udělala jsem ti něco, Ashley?“ zeptala jsem se.

Prudce se ke mně obrátila. Na obličeji jí naskákaly rudé skvrny. Z očí jí sršelo.

„Jmenuju se *Amanda*, couro,“ vyštěkla.

Hups. Opravdu jsem neměla paměť na jména. „A já se jmenuju Sawyer, a ne coura,“ řekla jsem klidně. „Co máš za problém?“

Výhruzně nakročila mým směrem. „Bavila ses?“

Opravdu jsem neměla ani ponětí, co ode mě ta holka chce.

„Já se v životě bavím hodně, ano. Ale myslím, že o to tu právě vůbec nejde, co?“ opáčila jsem.

„Za jak blbou mě vlastně máš? Myslíš, že ty hodinky nepoznám? Neuvěřitelné, že si tu fotku otevřeš přímo mně pod nose. Jak sprostý může prosím někdo být?“ hartusila. Hlas měla tak vysoký, až se mi zježily vlasy na zátylku.

„Zklidni se,“ řekla jsem a snažila se, abych nezvedla hlas taky. „Nemám tušení, o čem to mluvíš.“

„Vyspala ses s mým přítelem!“

Po celé chodbě se zastavovali lidé a natahovali krk. Pár z nich jsem poznala, především obrylence, který právě vyšel

z místnosti naproti a nyní se – jako všichni ostatní – zarazil. Byl to Isaac. Grant, Isaac Grant. Dawnin kamarád, se kterým jsem se o víkendu líbala. Z toho, že se na mě dívá s přesně tím samým výrazem jako i všichni ostatní kolem, mě bodlo u srdce.

Pokusila jsem se zachovat si rozvahu a nedat na sobě ten šok znát.

„Nevěděla jsem, že má Cooper přítelkyni.“

Amanda se zasmála a vzlykla zároveň. Kamarádky ji konejšivě hladily po ramenou.

Cooper, ten zatracený čurák. Nezmínil se o ní ani slovem. Ne na té párty, ne když se mě ptal, jestli chci jít k němu, ne když jsme spolu spali.

Kurva.

Instinktivně jsem k Amandě přistoupila. Kolem nás se shromáždila snad půlka univerzity a zdálo se, že fascinovaně naslouchá každému našemu slovu.

„Nic o tobě neřekl,“ řekla jsem tak tiše, že nám doufám nikdo nerozuměl.

Zvedla pohled a ten nepopsatelný vztek v jejích očích byl jediným varováním, kterého se mi dostalo. V příští vteřině se rozmáchla a uštědřila mi zvučnou facku.

Z té náhlé bolesti jsem uviděla hvězdičky.

„Ty špinavá děvko!“ Hlas jí přeskakoval. Jen rozmazaně jsem vnímala, že je kolem nás naprosté ticho a nikdo nic neříká. Zato mně v hlavě dunělo. Amandina slova mě vmžiku katapultovala nazpět do dob dospívání. *Couro! Děvko! Zrovna jako tvoje matka!*

Udělalo se mi zle. Amanda znova zvedla ruku. Navzdory šoku jsem zareagovala a popadla ji za zápěstí.

„Ty tlučeš mě, protože tvůj přítel nedokáže udržet ocas v kalhotách?“ vyprskla jsem a zarylá jí prsty do kůže.

„Ty podlá...“

Zesílila jsem stisk. Potom jsem se obličejem přiblížila docela těsně k jejímu. „Nijak nemůžu za to, že je tvůj přítel hajzl,“ řekla jsem smrtelně tiše.

Ruka jí ochabla a ona se rozbřečela. Kolem nás se opět zdvihal hluk. Lidé si začínali mumlat. Zaslechla jsem syčenou urážku. Potom ještě jednu.

Bylo toho moc. Tvář mně bolela, v lebce mi hučelo a nemohla jsem dýchat. Znenadání jsem Amandu pustila a otočila se na patě. Jak rychle jsem mohla, razila jsem si cestu mezi lidmi, hlavu zvednutou, ale přesto ne ve stavu něco nebo někoho poznat.

Když jsem skoro došla ven, popadl mě někdo za ruku. Prudce jsem se otočila, už jsem byla připravená bránit se...

„Všechno v pořádku?“ zeptal se Isaac. Zkoumavě mě pozoroval přes své brýle.

„Musím odsud,“ zachrčela jsem.

Sepnulo mu to rychle a přidržel mi dveře. Na nejistých nohou jsem Isaaca následovala, když mě vedl napříč kampu-sem. Nakonec jsme se zastavili před jednou lavičkou, která stála trochu stranou ve stínu velkého stromu. Byla jsem ráda, že si můžu sednout.

Roztřeseně jsem se nadechla.

„Ukaž,“ nadhodil Isaac a předklonil se. Natočila jsem obličej tak, aby si mohl prohlédnout moji tvář. Pohled mu potemněl.

Zhroutil jsem se nazad a zavřela oči. Ruce se mi dál třáslly, ale hluboké dýchání mi pomohlo se zase uklidnit.

„Tady, sněz to,“ řekl Isaac po chvíli.

Otevřela jsem oči. Držel mi pod nosem čokoládovou tyčinku. Zdráhavě jsem si ji vzala, rozbalila papír a malý kousek si ukousla. V první chvíli se mi žaludek bouřil, ale pak jsem si uvědomila, že mi ta čokoláda dělá dobře. A ačkoli mě vlastně na sladké moc neužilo, snědla jsem ji až do posledního drobečku.

Potom jsem několik minut zírala do prázdna.

Nebyla žádná šance, že by Isaac nezachytil, co mi Amanda řekla. Se skeptickým pohledem jsem se k němu nakonec obrátila: „Proč jsi šel se mnou?“

Nakrčil čelo. „Co tím myslíš?“

„Proč tu se mnou sedíš, když přesně víš, co jsem udělala?“

„Tam uvnitř to prostě vůbec nebylo správné.“

„Coura jako já si asi nic jiného nezasloužila,“ prohlásila jsem cynicky.

„Sawyer!“ Isaac se na mě pobouřeně podíval.

„A co? Přece jsi Amandu slyšel.“

„Mně je jedno, co jsi udělala – bít někoho není nikdy v pořádku,“ opáčil zachmuřeně. Dál se na mě díval skrze skla těch pitomých šplhounských brýlí a já se bezděky ptala, zda poutají sluneční paprsky a odklánějí je na mě, protože se mi naprosto nečekaně udělalo docela horko.

„Nevěděla jsem to,“ slyšela jsem se najednou říkat. Upřela jsem pohled na špičky bot a vlasy mi spadly do obličeje. To bylo lepší. Mít mezi sebou a Isaacovým bdělým pohledem záclonu byl dobrý pocit.

„Nikdy o nějaké přítelkyni nic neřekl,“ pokračovala jsem. „Jinak bych ne... Teda, já bych nikdy...“

„Sawyer,“ přerušil mě jemně Isaac. „Já ti věřím.“

Vzhlédla jsem a odhrnula si vlasy za ucho.

Isaac si důkladně prohlížel můj obličej. Potom mu pohled opět padl na místo na mojí tváři, kde byl dozajista pořád ještě vidět otisk Amandiny ruky.

„Nejsme tím, co o nás říkají, Sawyer. Nedej si to namluvit.“
Povzbudivě se na mě usmál a to bolestivé tepání v mojí tváři pomalu, docela pomalu odeznívalo.

kapitola 3

Al si mě kriticky měřil a založil si ruce na prsou. Byl to obrovský, podsaditý chlap a vypadal, že by jednou rukou dokázal rozmáčknout mě a zároveň další dvě osoby, aniž by hnul brvou.

Na každého jiného by v tomhle okamžiku pravděpodobně působil děsivě, protože jsem teď ale ve Woodhill Steakhousu pracovala už čtyři měsíce, znala jsem ho dost dobře, abych věděla, že za jeho vzteklou fasádou se ukrývá mírný beránek.

„No tak, Ale. Překonej se,“ řekla jsem a přinutila svůj obličej ke vzácnému úsměvu. Věděla jsem, že to zapůsobí. To vždycky, když už jsem se k tomu jednou dopracovala.

„Tak dobrá. Ale jestli mi odeženeš zákazníky, poletíš.“ Ukázal si palcem přes rameno.

Teď už můj úsměv nebyl nucený. „Jsi nejlepší.“

Jen zabručel, rozrazil lítací dveře a zmizel zas dozadu do kuchyně.

Konečně. Chvatně jsem uklidila poslední sklenice do police za barem a potom přešla k obřímu mixážnímu pultu. Od chvíle, kdy sem Al to zařízení před pár týdny přivlekl – údajně pozůstatek jeho dní coby DJ – mě svrběly prsty si ho vyzkoušet. Ovšem jediný krok přibližným směrem a od kuchyně zahřměl Alův varovný hlas a vyhrožoval, že mě vyrazí, jestli otočím byť jen jedním jediným kolečkem. Přitom jsme ve Steakhousu podle mého mínění nutně museli hrát lepší hudbu, pokud jsme hosty nechtěli postupně vyhnat Alovými nudnými sbírkami gastro hudby.

Kdysi musel mít dobrý hudební vkus, pomyslela jsem si, když jsem se prohrabovala deskami, které se vršily ve skříni pod pultem. Šmejdít v ní bylo tak trochu jako Vánoce. Celá bez sebe jsem vytáhla jednu desku Bullet For My Valentine. Okamžitě jsem ji založila a otočila ovladačem hlasitosti na mixážním pultu doprava. O chvílku později mi drsné kytarové sólo vyslalo příjemné chvění do zad.

„Sawyer, zákazníci!“ křikla moje kolegyně Willa.

Potlačila jsem povzdech, urovnala si černou zástěru a utěšovala se skutečností, že alespoň na tuto směnu budu mít dobrý hudební doprovod.

Když jsem skrze závěs přistoupila k pultu, proti mé vůli se mi do obličeje vkradl úsměv. Na jedné ze stoliček balancovala moje spolubydlící a zrovna na pult zvedala svůj starodávný laptop.

Zas a znovu jsem žasla, že takový malý, drobný človíček s sebou může vláčet takhle obří věc.

„Myslela jsem, že jsi dnes chtěla s miláčkem do Portlandu,“ řekla jsem na pozdrav a vzala z chladničky láhev koly.

„Ahoj, Sawyer, také mě těší, že tě vidím,“ opáčila Dawn suše. „A ano, to jsem vlastně chtěla, ale pak jsem se rozhodla, že vykonám návštěvu u své nejmilejší spolubydlící.“ Opřela se lokty o pult a položila si bradu na složené ruce.

Přistrčila jsem jí sklenici ledově vychlazené koly. „Ze srdce nejmilejší. Takže, proč jsi tady, a ne s Cosgrovem?“

Povzdechla si. „Musel vyjet dřív.“

Zvedla jsem obočí. „A tak prostě odjel bez tebe?“

Okamžitě zakroutila hlavou. „Byla jsem na semináři u Nolana a nepodívala se na mobil. Byla to... nouzová situace.“

„Aha.“ Dál jsem se v tom neštourala. Dawn mi už před pěknou dobou pověděla, že její přítel Spencer má složitou rodinnou situaci a často musí bez varování domů. Jak se zdálo, jeho sestra byla nemocná a odkázaná na jeho pomoc.

„Zajímavá hudba, kterou dnes Al hraje,“ řekla Dawn po chvíli.

„Pustil mě k mixážnímu pultu.“

Rozzářil se jí obličej. „No konečně! Brousila sis na to zuby přece už celé týdny.“

Na okamžik jsem byla překvapená, že to říká. Potom jsem se upomněla, že je to Dawn, kdo tu přede mnou sedí. Bylo jedno, jak málo o sobě nebo svém životě mluvím – nelze bydlet s někým jako ona a nic na sebe neprozradit. Prostě mě někdy znala trochu líp, než mi bylo milé.

Ale fungovalo to vzájemně. Neboť pohled, kterým po mně Dawn v tuto chvíli pokukovala, pro mě byl všechno, jen ne nový.

„No tak. Zeptej se už,“ vzdychla jsem a převzala sklenice, které mi na tácu podávala Willa. Kývnutím jsem poděkovala a začala je omývat.

„Co to bylo o víkendu?“

Zarazila jsem se. Očekávala jsem, že se mě na tu záležitost s Amandou zeptá. „Co myslíš?“

Hlasitě si odfrkla.

Zvedla jsem pohled od dřezu.

Mnohoznačně povytáhla obočí, jako bych se úmyslně stavěla hloupou.

„Nemám ponětí, co po mně chceš.“

Dawn obrátila oči v sloup. „To s Isaacem.“

Ou. To jsem ze své paměti skutečně vytlačila. „Ach tak. Tohle.“

„Ano. *Tohle*,“ zopakovala. „Copak měla znamenat ta olizovačka?“

Vzdychla jsem. Jak jsem Dawn znala, nedá pokoj, dokud ze mě všechno nevytáhne. Takže jsem jí přednesla stručný souhrn.

Když jsem skončila, vypadala skoro zklamaně.

„A já myslela, že vy...“ Pokrčila rameny.

Odfrkla jsem si. „Že chci vstoupit do vašeho elitního klubu pro pářečky?“

Zčervenala jako rajče.

Šokovaně jsem na ni zazírala. „Dawn! Děláš si ze mě prdel?“

„A co? Vypadali jste spolu sladce!“ opáčila vzdorně.

„Pomohla jsem mu, protože je to milý kluk. Nic víc.“

„A s milými kluky si ty ze zásady nic nezačínáš. Jasný,“ zabrblala.

Její poznámka mě bodla u srdce. Bezděky jsem se chytila za tvář. Trvalo to déle než den, než přestala být horká a červená.

„Mrzí mě to. Tak jsem to nemyslela,“ dodala rychle Dawn.

„Už dobrý.“

„Isaac nic takového normálně nedělá. Je úplně plachý. Já ani nevím, jestli...“ Bezmocně pokrčila rameny.

„Jestli co?“ zeptala jsem se.

Zase už zrudla. „No jo, jestli už někdy měl přítelkyni. Nebo... však ty víš...“ Vágně mávla rukou, což mohlo znamenat všechno a nic.

To bylo něco, čemu nikdy neporozumím: Dawn psala erotické povídky. Erotické příběhy, s dlouhými, explicitními, radostně podrobnými sexuálními scénami, které vřhávaly červeně do tváří dokonce i mně. Ale v reálném životě nesvedla o sexu mluvit, aniž by studem neutrpěla poloviční infarkt.

Opřela jsem se rukama o pult. „Isaac už není panic, pokud myslíš tohle.“

Zalapala po dechu. „Jak to víš?“

Vzpomněla jsem si na jeho hladový polibek a pocit jeho rukou na mém těle. Nejdřív byl nesmělý, ale pak se jeho zdrženlivost vypařila a polibek byl žádostivý, skoro zoufalý. I kdyby mi předtím neřekl, že už není panic, nejpozději způsob, jakým se mě dotýkal, by mi prozradil, že docela přesně ví, co dělá.

„Prostě to vím,“ prohlásila jsem a pokrčila rameny. „Na něco takového mám sedmý smysl.“

„Nebývá to obvykle šestý smysl?“

Stáhla jsem rty do nestoudného úsměvu. „Co je mým šestým smyslem, to nechceš vědět, Dawn. Věř mi.“

Dawn prudkým pohybem sáhla po své sklenici koly a upila velký lok, aby na to nemusela odpovídat.

Další seminář *Vizualizace společnosti* byl dočista peklo. Holky, které seděly za mnou, mě urážely tak hlasitě, že bylo nemožné

jejich hlasy vytěsnit. Na začátku jsem chvilku zvažovala, že se posadím do poslední řady, ale tenhle nápad jsem zase rychle zavrhla. Nebudu se schovávat.

Bylo to ale nefér. Cooper, který podvedl svou přítelkyni, z toho vyvázl s monoklem, já však byla tím, kdo sklízel nenávist a komu nadávaly do cour. Proč tomu tak bylo? Naše společnost je zatraceně zkurvená. Ženy si vždycky vytáhnou Černého Petra. Bylo to k poblití.

Přednáška mi přišla delší než jindy. Pravděpodobně proto, že jsem poprvé naslouchala Robynině teorii, místo abych si jako obvykle upravovala fotky. Teprve když Robyn ukončila svou prezentaci, rozložila jsem laptop a zapnula ho. Cítila jsem v zádech pohledy Amandy a jejích kamarádek. Jejich šuškáni zesílilo. Protočila jsem oči.

Vlastně jsem měla v úmyslu dál pracovat na své sérii „Ráno poté“, věděla jsem ale, že bych se beztak nedokázala soustředit. Poklepala jsem místo toho na složku s fotkami, které jsem za poslední měsíce nafotila po kampusu.

Když ke mně Robyn při své obchůzce došla, zarazila se. „Začala jsi nový projekt?“

Zavrtěla jsem hlavou. „To je ta série fotek kampusu, o které jsem ti povídala.“

Sklonila se nad mým stolem a otočila si laptop k sobě, aby se mohla fotkami proklikávat sama. U několika uznale přikývla, u jiných na ní naopak nebylo znát, co si o nich myslí.

„Co je s těmi druhými snímky?“ zeptala se.

Přes rameno jsem vrhla letmý pohled na Amandu. Všimla si toho a zuřivě se na mě zadívala přimhouřenýma očima.

Otočila jsem se zase k Robyn a zavrtěla hlavou. „Ty jsem prozatím dala k ledu.“

„To je opravdu škoda. Ráda bych je vystavila na chodbě.“

Zatajila jsem dech. Vystavovaly se totiž jen ty nejlepší snímky z ročníku, většinou se však jednalo jen o absolventské ročníky. Už to, že si Robyn minulý rok vyhlédla portréty, na kterých jsem nafotila Dawn, byl pro mě obrovský úspěch. A to nejen proto, že jsem potom měla v poště bezpočet e-mailů s menšími zakázkami a vydělala za ten měsíc víc než za jakýkoli jiný od počátku studií. Že se mě teď Robyn ptala podruhé, byla šílená pocta. Bezpodmínečně jsem chtěla vidět své snímky jako obrovské tisky viset po chodbách univerzity. Ovšem Amandina facka a to, co o mně ona a ostatní říkali, bylo v mých vzpomínkách pořád ještě živé. Pokud by se tyhle fotky vystavily veřejně, nabídla bych jim ještě mnohem větší příležitost k útokům, i když tu fotku s Cooperovými hodinkami jsem dávno přesunula do koše. A kdo mi mohl říct, že nějaká další holka na těch snímcích nepozná něco od svého přítele?

„Můžu si to ještě rozmyslet?“ zeptala jsem se Robyn tiše.

Zkoumavě se na mě zadívala. „Jsou studenti, kteří by si pro takovou možnost dali useknout ruku. Není fér nechat je čekat, když ty si nejsi svou práci stoprocentně jistá.“

Ztěžka jsem polkla.

Měla pravdu. Naprosto jsem tuhle nabídku nemohla odmítnout. Že byl Amandin přítel hajzl, to nebyla moje vina. I když mě to vůči ní mrzelo – neudělala jsem to úmyslně. A nenechám si tuhle jedinečnou příležitost vzít. Nikým.

„Máš samozřejmě pravdu. Moc ráda bych ty fotky vystavila,“ řekla jsem a zadívala se Robyn pevně do očí.

Zaklonila se a založila si ruce na prsou. Ačkoli byla mladší než všichni moji ostatní profesori, vyzařovala z ní značná autorita. „Fajn. Tak mi ty snímky do zítřejšího večera pošli a označ svoje tři favority. Podívám se na ně a následně je předám do tiskárny.“

Přikývla jsem a prsty rozčilením roztřesenými jsem si natula poznámku do mobilu. O chvílku později Robyn oznámila, že si máme dát pauzu, a já okamžitě opustila místnost. Když se předtím vzdálila od mého stolu, šuškáni v řadě za mnou naráz zase zesílilo a já docela zřetelně zaslechla slova „coura“ a „tý snad vážně není nic trapný“. Po těle mě začalo docela nepříjemně brnět a já se stěží mohla dočkat, až se dostanu na čerstvý vzduch a pryč od toho nepřátelství.

Zrovna jako tvoje matka.

Co jsem chtěla, bylo prostě jen mít svůj klid. Ještě nikdy mě nezajímalo, co si o mě ostatní myslí. A docela jistě se teď nezačnu pokoušet lidi opravovat.

Obešla jsem si kolečko po kampusu a zastavila se u jednoho z vozíků, u kterých nalévali limonádu. Osobu, která před ním stála, jsem poznala okamžitě. Kdyby ho neprozradily ty legrační kšandy a brýle, tak ty hektické pohyby docela jistě. Nebo to stydlivé koktání.

Zřejmě nenacházel svou peněženku. Zatímco obsluha už netrpělivě přešlapovala z nohy na nohu, on se jako šílený štrachal po kapsách svých chino kalhot. Mladá žena za pultem na mě omluvně pohlédla.

„Co ti můžu nabídnout?“ zeptala se.

„Grapefruit.“

Přikývla a otočila se, aby mi nalila kelímek.

Isaac vypadal, že si mě nevšiml. Jeho pohyby byly stále uštvanejší a na krku mu naskákalo plno rudých skvrn. „Předtím jsem ji ještě měl, pardon,“ mumlal.

Obsluha postavila můj kelímek vedle Isaacova. „Žádný stres. V nejhorším případě se na zbytek dne prostě postavíš ke mně a budeš mýt nádoby.“

Zamrkala na něj a Isaac – pokud to vůbec bylo možné – zčervenal ještě víc. Pootevřel pusu a vypadalo to, jako by chtěl něco říct. Ovšem nic nevyšlo. Zatímco obličej měl úplně strnulý, jeho ruce našly peněženku v zadní kapse kalhot. Vytáhl ji a já hned nato slyšela, jak se po zemi kutálejí mince.

Upustil ji. A byla otevřená.

„Sakra,“ zasyčel Isaac, sklonil se a začal peníze zase sbírat.

Nemohla jsem už téhle katastrofě přihlížet ani o vteřinu déle. Vystrachala jsem z kapsy bankovku a zaplatila obě šťávy. Následně jsem limonády sebrala z pultu a kotníkem poklepala Isaaca do nohy. Vzhlédl a já se musela vynasnažit, abych se nerozesmála, tak zoufale vypadal.

„Ou, ehm, čau,“ zakoktal a promnul si zátylek.

„Pojď se mnou,“ řekla jsem a ukázala bradou k univerzitní budově.

Sebral ještě rychle ze země poslední mince, než se s rajčatově rudým obličejem zvedl. Podala jsem mu jeho kelímek a mlčky jsme šli přes kampus ke vchodu do fakulty.

„Díky,“ zamumlal po chvíli.

„Vypadal jsi, že každou chvíli dostaneš infarkt,“ opáčila jsem a usrkávala limonádu. Byla trochu hořká, právě tak, jak jsem to měla ráda. „Tak jsem musela zakročit.“

Jen stiskl rty a zíral na svůj kelímek.

Štouchla jsem ho loktem do boku, až se na mě zas podíval. „To byl vtip, Grante, Isaacu Grante.“

Ten hořký výraz mu však ve tváři zůstal a já pocítila podivnou potřebu něco proti tomu podniknout. Sice jsem Isaaca nijak zvlášť dobře neznala a v ten večer Dawniny oslavy se také držel zpátky, ale ještě nikdy jsem ho nezažila do takové míry upejpatvého a nevraživého. A taky ne tak němého. Horečně jsem přemýšlela, co bych tak mohla říct, abych ho přivedla na jiné myšlenky.

„Co vlastně studuješ?“ zeptala jsem se ho po chvíli. V pohledu se mu mihlo překvapení a také jiskřička vděčnosti, jestli jsem si to správně vyložila.

Chvíli trvalo, než odpověděl. „Od všeho trochu. Postoupil jsem zrovna teprve do druhého ročníku a nemám ještě ani potuchy, co bude mým hlavním předmětem.“

„Kolik ti je?“ ptala jsem se dál.

„Jednadvacet. Šel jsem na univerzitu později, protože po střední škole jsem chvíli pracoval u rodičů.“

„A co dělají tví rodiče?“

Červeně mu z tváří pozvolna mizela, a i když pořád ještě působil trochu křečovitě a kelímek s limonádou svíral tak pevně, až jsem měla strach, že ho každou chvíli rozmačká, zdálo se, že se trochu uklidnil. Byla jsem ráda, že jsem ho potkala. Takhle malá procházka s ním byla vítanou příležitostí, jak si odvést myšlenky od toho, co mě za chvíli bude zas čekat v mé učebně.

„Máme farmu.“

Naráz jsem zůstala stát. Klouzala jsem po Isaacovi pohledem, od jeho jemně a precizně nastylizovaných vlasů k okrajům obrouček brýlí, přes šedé kšandy k čistým hnědým botám

derby. Ještě nikdy jsem neviděla nikoho, kdo by vypadal na farmáře míň než Isaac. „Nedělej si ze mě prdel.“

V očích mu zajiskřilo. „Nedělám.“

Ohromeně jsem ho pozorovala. „Ale... vypadáš tak čistě.“

Uběhlo pár vteřin, kdy na mě prostě jen zíral. Potom zvrátil hlavu dozadu a hlasitě se rozesmál. Mezitím jsme došli do chodby před učebnami a ozvěnu jeho smíchu bylo slyšet všude. Zjistila jsem, že když se Isaac směje, nevypadá vůbec prkenně. Najednou byl úplným opakem toho kluka, který ještě před chvilkou s rudým obličejem sbíral ze země mince.

Byla bych si ten pohled užila – kdyby si Isaac nedělal leg-raci právě ze mě. Zahákla jsem mu prst pod pravou kšandu a odtáhla mu ji od těla. Potom jsem ji pustila a ona zas s plesknutím přistála na Isaacově hrudi.

Ten bolestí zaúpěl a to místo si promnul. „Auvajs.“

„Zasloužil sis to.“

Zazubil se. „Bude z toho modřina, ale stálo to za to. Měla jsi vidět svůj obličej.“

Odfrkla jsem si. „Ty vůbec nejsi tak milý, jak jsem si myslela. A neuvěřím ti ani slovo, dokud neuvidím nějaké důkazní fotky.“

Isaac pohlédl na hodinky. „Příště. Musím zas dovnitř,“ prohlásil a ukázal palcem k místnosti, která ležela napříč proti mé.

„Fajn,“ řekla jsem a mohla akorát tak potlačit povzdech. Můj seminář bude taky každou minutou pokračovat. A jestli jsem na něco neměla chuť, tak vyslechnout si další nadávky od Amandy a jejích kamarádek.

„Ještě jednou díky za tu limonádu, Sawyer.“

Jen jsem nepřítomně přikývla a potom stiskla studenou kliku, abych se vrátila do učebny.

kapitola 4

Když jsem to odpoledne přišla domů, okamžitě jsem rozložila laptop a pustila se do výběru fotek pro Robyn. Teď, když už jsem neseděla v místnosti plné lidí, kteří se mě pokouší zabít pohledem, mohla jsem pracovat výrazně svobodněji. A dokonce i to vzrušené svrbění, které jsem mívala vždy, když jsem věděla, že je nějaká fotka opravdu dobrá, se opět dostavilo. Brzy budou ty snímky viset na chodbě univerzity, desetkrát větší, než jsou právě teď na mé obrazovce. Bylo jedno, co si o mně někdo jako Amanda myslí. Jen tohle se počítá.

Zrovinka jsem fotky ve zpracovacím programu třídila do různých složek, když se najednou rozzářilo chybové hlášení. Odklikla jsem ho – a všechny fotky zmizely.

Ze vteřiny na vteřinu.

S nakrčeným čelem jsem program zavřela, jen abych ho hned nato zase otevřela.

Nic.

Ztěžka jsem polkla a hledala složku, kam jsem nastrkala fotky, které jsem si vyhlédla pro Robyn. Už tam nebyla. Přesně vzato už tam nebyla ani jediná složka. Místo toho byl laptop na mém klíně stále rozžhavenější.

A pak obrazovka najednou zčernala.

Rozevřela jsem oči dokořán a okamžitě stiskla tlačítko zapínání. Nic se nestalo, takže jsem ho zmáčkla ještě jednou. A ještě jednou. Několikrát za sebou. Na čele a dlaních mi vystal studený pot.

Když laptop konečně zase naskočil, zprudka jsem úlevou povzdechla, což ke mně přivábilo Dawninu pozornost. I ona právě pracovala, jako vždycky se svými obřími sluchátky, která k ní stěží propustila nějaký zvuk. Že se teď ke mně otočila, mi dokázalo, že můj povzdech asi musel být docela hlasitý.

Sundala si sluchátka. „Je u tebe všechno v pohodě?“ zeptala se, ale já to tak docela nevnímala. Laptop mi právě zase naskočil a já čekala, že se mé složky a programy zase objeví na ploše.

Bohužel to neudělaly. Vůbec nic tam nebylo. Plocha byla úplně prázdná.

„Kurva!“

Dawn ke mně přešla a posadila se vedle. „Co se děje?“ zeptala se.

„Moje fotky jsou pryč,“ řekla jsem a ukazovala na obrazovku. „Na laptopu už vůbec nic není.“

„Zatraceně,“ zamumlala a obrátila si laptop k sobě. Několikrát poklikala a otevřela pár složek, ale po chvíli přestala. „Co jsi dělala?“

„Myslím, že jsem měla otevřených moc programů současně a on byl přetížený. To už se mu párkrát stalo, ale nikdy se

přítom neztratily soubory,“ pronesla jsem bezdeše. Do prdele, nemohla jsem dýchat. Veškeré moje fotky byly pryč!

„Udělala sis zálohu?“ vyptávala se.

Mohla jsem jen kroutit hlavou, zatímco jsem se pokoušela uklidnit a procházela v hlavě možnostmi, které mi zůstaly.

„Máš nějaký termín k odevzdání?“

Nepřítomně jsem přikývla. „Zítra. Robyn mi chce znova vystavit fotky na chodbě.“

Dawn rozevřela oči. Věděla, jak důležitá pro mě taková šance je. „Potřebuješ někoho, kdo se v něčem takovém vyzná. A to rychle.“

„Ve specializovaném obchodě ho rozeberou, a to potrvá věčnost,“ mumlala jsem, zatímco jsem nazdařbůh otevírala a zase zavírala složky a zobrazila si nástroj pevného disku. Upřímně řečeno jsem neměla ponětí, co to tropím, ale měla jsem dojem, že musím rukama něco dělat, abych se nezbláznila. „Tolik času nemám. Robyn chtěla ty fotky dát do tisku zítra.“

Taková zatracená lapálie. Opřela jsem se v posteli o stěnu. Na to jsem mohla zapomenout.

„Přijde na to, kam půjdeš,“ usoudila Dawn pomalu. „Isaac se v počítačích vyzná. Pracuje v jednom obchodě s technikou.“

Okamžitě jsem se zase posadila. „Grant, Isaac Grant?“

Povytáhla jedno obočí, ale přikývla. „Isaac-ten-kterého-jsi-olizovala-Isaac. Pět dní v týdnu pracuje u Wesleyho v Porter Road. Určitě se na to bude moct kouknout.“

Zaklapla jsem laptop a vstala tak rychle, až se mi na krátkou chvíli udělalo černo před očima. Potom jsem se nazula do svých vysokých bot, aniž bych je zavazovala, a vklouzla do kožené bundy. Sbalila jsem laptop do batohu, hodila si ho

přes rameno a rozrazila dveře. S jednou nohou venku jsem se zarazila a zamumlala: „Díky, Dawn.“

Následně jsem vyrazila.

U Wesleyho byl velkoplošný přecpaný krám, ve kterém to páchlo kabely a lepenkovými krabicemi. Jednou rukou jsem si přidržovala batoh na rameni a procházela různými odděleními, kolem ledniček, pečicích trub a praček. Isaaca jsem nemohla nikde najít. Když jsem vešla do oddělení televizorů, uviděla jsem na koženém gauči sedět vychrtlého muže, který se očividně díval na akční film – na asi dvaceti obrazovkách zároveň.

„Promiňte?“ zavolala jsem na něj. Střelba, která duněla z obřích prostorových reproduktorů, byla k ohlušení hlasitá. Ten chlap obrátil hlavu mým směrem. Krk měl tak dlouhý, že by ho pravděpodobně dokázal otočit o tři sta šedesát stupňů. Měl tenký knírek a já měla pocit, že jsem v něm zahlédla zbytky jeho oběda.

„Co je?“ zeptal se a nenamáhal se zvuk ztlumit.

„Hledám Isaaca Granta,“ odpověděla jsem nahlas. „Jsem tu správně?“

Ted hlasitost přece jen snížil. „Copak se to pako zase zašilo?“ zavrčel a těžkopádně se zvedl.

Zmateně jsem se na něj podívala. Protáhl se kolem mě a přešel k jednomu stolu na kraji prodejní plochy. Na něm stála obrazovka, přímo vedle mikrofon. Chlap stiskl nějaký zelený čudlík a přiblížil se pusou tak těsně k hlavičce mikrofonu, že byl jeho těžkopádný dech slyšet ze všech reproduktorů v obchodě. Brr.